

ФІНАЛЬНІ ПІДСУМКИ 21-Ї ГЕНЕРАЛЬНОЇ АСАМБЛЕЇ UCESM

(Union of European Conferences of Major Superiors = Європейський Союз Головних Настоятелів)

1. Вступ: місце і тема

15-19 квітня 2024 р. у монастирі отців мінімів у Вранові (Чехія) відбулася 21-а Генеральна Асамблея UCESM. Близько 45 президентів, віце-президентів чи представників різних європейських конференцій вищих настоятелів із 23 країн взяли участь у цьому п'ятиденному заході, який торкався найактуальнішої теми, а саме: «Релігійне життя: ідентичність і майбутнє. Протистояти викликам сучасності.» Тема не є новою, так як обговорювалась теж на попередніх засіданнях. Новою і особливою темою цього зібрання є, за словами президента UCESM отця Jānis Meļņikovs (вступне слово), вразливість, співпраця з мирянами та синодальність. Коротше кажучи, відкриття нашої релігійної ідентичності може допомогти нам дивитися в майбутнє з новою надією.

2. Співпраця: внутрішня цінність

Незалежно від змісту сесії, Зустріч стала можливістю для всіх нас встановити цінний контакт. Структуровані та особливо неструктуровані моменти дня дали нам цінні можливості познайомитися з новими обличчями, новими людьми та встановити нові стосунки. Створення нових друзів є внутрішньою цінністю, яку такі зустрічі UCESM неминуче пропонують.

3. Використані ефективні методи

Сесії склалися з поєднання різних методів: виступи спікерів, обмін інформацією в малих групах і на пленарному засіданні. Різноманітність методів допомогла нам персоналізувати обговорювані теми, зробивши їх більш відповідними нашому конкретному життєвому контексту.

Творчість, яка використовується під час молитовних моментів (наприклад, пісні тайзе, декламація «Отче наш» різними мовами, спів жестів тощо) робила наші молитовні зустрічі більш особливими, а використання різних мов під час літургії допомогло нам відчутти та оцінити красу єдності в різноманітності.

Спроба використати синодальний метод обміну, що складається з тристоронньої структури (I. ділитися тим, що мене зворушило в моїй молитві; II. ділитися тим, що мене зворушило, коли інші ділилися; і III. ділитися спонтанно, щоб побачити, які дії чи вказівки виникають), допомогла створити споглядальну атмосферу і зробила нашу спільну подорож досвідом глибокого слухання шепоту Духа.

4. Церковні взаємозв'язки

Як підтверджують церковні документи, богопосвячене життя існує в Церкві та для її святості. Воно не існує у порожнечі, а знаходить своє значення в церковному контексті.

Тому досвід Згромадження збагатила присутність Архієпископа і Голови Чеської єпископської конференції Jana Graubnera, який, нагадуючи нам, що богопосвячені особи покликані свідчити про Христа, повідомив чудову новину про те, що Празька архієпархія щороку збагачується на 1000 новонавернених, серед яких є видатні особистості міста. Місцеві візити в четвер у другій половині дня до різних релігійних громад у Брно (салезіанці, францисканці, контемплятивні сестри Св. Клари, Спільнота Благословення, ресторан сестер кармеліток біля кафедрального собору Брно) продовжували підкреслювати багату присутність монахів у Брно в контексті місцевої Церкви.

На третій день нас вшанував своєю присутністю Апостольський Нунцій в Чеській Республіці архієпископ Tadeusz Okolo. Нунцій очолив Євхаристію і під час своєї проповіді, нагадавши про основи нашого релігійного життя (молитва, спільнота, профетизм тощо), зробив цікавий коментар щодо автентичності черниць у Чеській Республіці.

Зустріч у Zoom із Секретарем Дикастерії Інститутів богопосвяченого життя та Товариств апостольського життя с. Simona Brambilla, промова Заступника Генерального секретаря Синоду с. Nathalie Vecquart ХМСІ на тему «як стати синодальною Церквою в місії з мирянами», а також з Папською комісією у справах захисту неповнолітніх продовжували наголошувати на наших церковних відносинах не лише з місцевою Церквою, але також із Вселенською Церквою. Крім того, присутність Президента UISG, с. Mary Barron, дала відчуття глибокого почуття церковних взаємозв'язків і вдячності європейським монахам.

5. Наша ідентичність як присвячена Богові

Однією з пропозицій, яку ця Генеральна Асамблея, здається, представляє як шлях до майбутнього богопосвяченого життя, є, повернення до духовних коренів такого покликання. Така теза виглядає більш ніж актуальною в наш час, коли наше секуляризоване чи агностичне європейське суспільство повільно, але неухильно сприяє затьмаренню нашої ідентичності як осіб, консекрованих (тобто виділених) Богом. Індивідуалістичний і секуляризований спосіб життя поширюється в наших громадах.

Спираючись на особистий досвід Бога у своєму житті, декілька спікерів наголосили, що принципом і основою монашого життя є особисте переживання Бога. Можливо, це те, до чого ми покликані передусім перед обличчям невизначеності нашого часу. Як сказав отець Frantisek Nylmar SJ, хоча «це був час великого замішання для учнів, вони все одно залишалися разом у тому місці, де востаннє пережили щось глибокого з Господом».

У подібному дусі у проповіді першого дня Jānis Meļņikovs процитував британського рабина Джонатана Сакса, який одного разу сказав: «Віра — це мужність жити в невизначеності». Отець Luis Manuel Suárez нагадав нам слова Господа до Мойсея, коли Він сказав: «Я поставив перед тобою життя і смерть [...] вибери життя» (Повторення Закону 30:19). Так само бр. Philip Pinto, колишній генеральний настоятель Християнських братів, закликав нас не турбуватися про зменшення кількості, а про те, як ми зустрінемося. Жменька релігійних людей, які захоплені Богом і серйозно вірять у наш спосіб життя, можуть зробити величезний вплив.

6. Спільне життя чи спільнота життя?

Можливо, ще одним шляхом до майбутнього богопосвяченого життя є творчий пошук шляхів і способів ділитися своєю вірою та життєвим досвідом одне з одним. Під час одного з пленарних засідань пролунали уболівання у вигляді запитання: чому ми більше ділимося з друзями та незнайомцями, ніж з членами нашої громади? Це ризик спільного життя (спільної їжі, спільної молитви тощо), але відсутності справжньої спільноти життя, тобто відсутності близькості між нами. Ми живемо поруч, але майже не знаємо один одного.

У світлі всього, що ми чули в ці дні про вразливість, можливо, справжня спільнота створюється між членами спільноти, коли вони діляться своєю вразливістю та слабкістю. На цьому рівні ми однакові. Як то кажуть: «Якщо зазирнеш всередину себе, то знайдеш усіх!» Сміливість буття слабким і беззахисним перед іншими — це те, що більше зв'яже його з ними. Прийняти та виявити вразливість означає ризик кохати. Убогість розділення власної слабкості є, можливо, ключем до справжньої спільноти життя.

Переносячи цей принцип на церковний рівень, можливо, тільки та Церква, яка може прийняти і визнати свою вразливість, може справді навчитися любити бідних, беззахисних, слабких і тих, хто знаходиться на периферії існування. Philip Pinto нагадав нам, що Папа Франциск не хоче, щоб Церква керувалася своїм власним значенням і аутореференція, тому що така Церква ніколи не може прийняти вразливість і, отже, ніколи не може навчитися мистецтву ризику кохати. Можливо, скандали про сексуальне насильство в церкві допомагають їй краще усвідомити свою вразливість. Зіткнутися з правдою, не уникати принизливого болю та сорому, прийняти власну вразливість може допомогти Церкві продовжувати інвестувати в захист процедур для більш безпечної Церкви.

7. В подорожі з мирянами

Синодальний шлях, до якого Папа Франциск запрошує Церкву, можна описати як «християни, які йдуть у єдності з Христом до Царства разом з усім людством» (с. Nathalie Vecquart). Синодальність не означає ігнорування ієрархічної структури Церкви, але є заклик до зміцнення позиції мирян, бажанням зустрітися з кожним і дати йому цінність, серйозним намаганням залучити всіх і дати можливість усім охрещеним брати участь і відчувати відповідальність за життя та місію Церкви. Синодальність полягає в тому, щоб спільно розпізнавати та слухати голос Святого Духа, переконавшись у цінній ролі почуття віри (*sensus fidelium*) як мегафона, в якому та через який говорить Дух. В основі цієї культури синодальності лежить антропологічне бачення людства яке від природи є відносним.

У світлі цього, як монахи, ми запрошені прийняти виклик дивитися на мирян не як на доповнення, що допомагає нам продовжувати наше апостольство, але як на співпрацівників та головних героїв нашого життя та місії. Ми повинні продовжувати здійснювати перехід від менталітету бачення мирян як «працюючих для нас» до менталітету, в якому ми працюємо **разом з ними**, не слідуючи **за нами**, а йдучи **з нами**. Це допомогло б мирянам-волонтерам і співпрацівникам не відчувати, що ми їх використовуємо, а цінуємо такими, якими вони є в Церкві, а саме такими, як ми - охрещеними християнами. Цей синодальний менталітет сприяє відновленню центральності хрещення в Церкві.

8. Висновок: шлях уперед.

Три пропозиції, які виникли на цій Генеральній Асамблеї, а саме повернення до базового досвіду Бога та пошук справжньої єдності з нашими братами, сестрами та мирянами в прагненні місії, нагадують нам про дві заповіді любові, дані нас Ісусом Христом. Докладаймо всіх зусиль, щоб втілити їх у життя.

Sr Christine Rod MC

Sr Alfonsa Karapata MSSR

Br Ivan Scicluna OFMCap

Вранов (Чехія), 19 квітня 2024 року